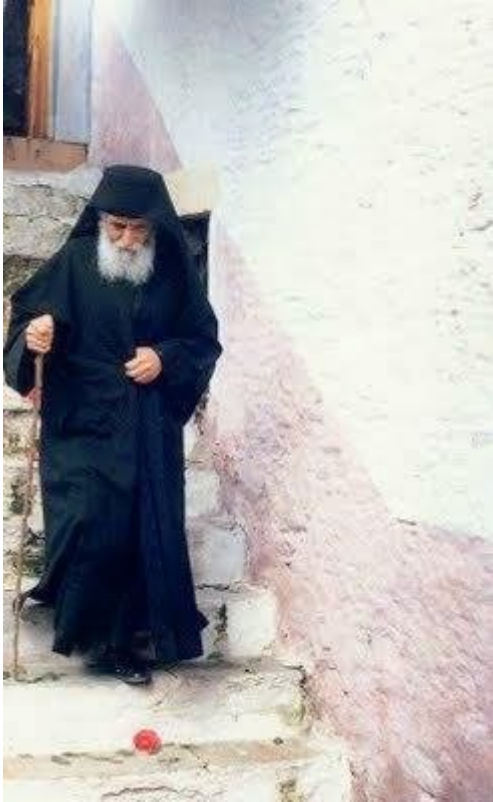

Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης: Η σωστή εξομολόγηση

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

- Γιατί μερικές φορές, ενώ η συνείδηση μας ελέγχει, δεν κάνουμε τον ανάλογο αγώνα, για να διορθωθούμε;
- Αυτό μπορεί να συμβεί και από ένα τσάκισμα ψυχικό. Όταν είναι κανείς πανικοβλημένος από κάποιον πειρασμό, θέλει να αγωνισθεί, αλλά δεν έχει διάθεση, δεν έχει ψυχική δύναμη. Τότε πρέπει να τακτοποιηθεί εσωτερικά με την εξομολόγηση.

Με την εξομολόγηση παρηγοριέται, τονώνεται και ξαναβρίσκει με την Χάρη του Θεού το κουράγιο για αγώνα. Αν δεν τακτοποιηθεί, μπορεί να του έρθει και άλλος πειρασμός, οπότε, θλιμμένος όπως είναι, τσακίζεται περισσότερο, τον πνίγουν οι λογισμοί, απελπίζεται και μετά δεν μπορεί να αγωνισθεί καθόλου.

- Και αν αυτό συμβαίνει συχνά;
- Αν συμβαίνει συχνά, πρέπει ο άνθρωπος να τακτοποιείται συχνά, να ανοίγει την καρδιά του στον πνευματικό, για να παίρνει κουράγιο. Και όταν τακτοποιηθεί,

πρέπει να βάλει τη μηχανή να τρέξει, να αγωνισθεί φιλότιμα και εντατικά, για να πάρει καταπόδι τον έξω από δω.

- Γέροντα, όταν δεν αισθάνομαι την ανάγκη για εξομολόγηση, τι φταίει;

- Μήπως δεν παρακολουθείς τον εαυτό σου; Η εξομολόγηση είναι μυστήριο. Να πηγαίνεις και απλά να λες τις αμαρτίες σου. Γιατί, τι νομίζεις; Πείσμα δεν έχεις; Εγωισμό δεν έχεις; Δεν πληγώνεις την αδελφή; Δεν κατακρίνεις; Μήπως εγώ τι πηγαίνω και λέω; Θύμωσα, κατέκρινα... και μου διαβάζει ο πνευματικός τη συγχωρητική ευχή. Αλλά και οι μικρές αμαρτίες έχουν και αυτές βάρος.

Όταν πήγαινα στον παπα-Τύχωνα να εξομολογηθώ, δεν είχα τίποτε σοβαρό να πω και μου έλεγε: Αμμούδα, παιδάκι μου, αμμούδα! Οι μικρές αμαρτίες μαζεύονται και κάνουν έναν σωρό αμμούδα, που είναι όμως βαρύτερη από μια μεγάλη πέτρα. Ο άλλος που έχει κάνει ένα αμάρτημα μεγάλο, το σκέφτεται συνέχεια, μετανοεί και ταπεινώνεται. Εσύ έχεις πολλά μικρά. Εάν όμως εξετάσεις τις συνθήκες με τις οποίες εσύ μεγάλωσες και τις συνθήκες με τις οποίες μεγάλωσε ο άλλος, θα δεις ότι είσαι χειρότερη από εκείνον.

Να προσπαθείς επίσης να είσαι συγκεκριμένη στην εξομολόγησή σου. Δεν φθάνει να πει κανείς λ.χ. ζηλεύω, θυμώνω κ.λπ., αλλά πρέπει να πει τις συγκεκριμένες πτώσεις του, για να βοηθηθεί. Και όταν πρόκειται για κάτι βαρύ, όπως η πονηριά, πρέπει να πει και πώς σκέφθηκε και πώς ενήργησε αλλιώς κοροϊδεύει τον Χριστό. Αν ο άνθρωπος δεν ομολογεί την αλήθεια στον πνευματικό, δεν του αποκαλύπτει το σφάλμα του, για να μπορέσει να τον βοηθήσει, παθαίνει ζημιά, όπως και ο άρρωστος κάνει μεγάλο κακό στην υγεία του, όταν κρύβει την πάθησή του από τον γιατρό. Ενώ, όταν εκθέτει τον εαυτό του όπως ακριβώς είναι, τότε ο πνευματικός μπορεί να τον γνωρίσει καλύτερα και να τον βοηθήσει πιο θετικά.

Ύστερα, όταν κανείς αδικήσει ή πληγώσει με τη συμπεριφορά του έναν άνθρωπο, πρέπει πρώτα να πάει να του ζητήσει ταπεινά συγχώρηση, να συμφιλιωθεί μαζί του, και έπειτα να εξομολογηθεί την πτώση του στον πνευματικό, για να λάβει την άφεση. Έτσι έρχεται η Χάρης του Θεού. Αν πει το σφάλμα του στον πνευματικό, χωρίς προηγουμένως να ζητήσει συγχώρηση από τον άνθρωπο που πλήγωσε, δεν είναι δυνατόν να ειρηνεύσει η ψυχή του, γιατί δεν ταπεινώνεται. Εκτός αν ο άνθρωπος που πλήγωσε έχει πεθάνει ή δεν μπορεί να τον βρει, γιατί άλλαξε κατοικία και δεν έχει τη διεύθυνσή του, για να του ζητήσει, έστω και γραπτώς, συγγνώμη, αλλά έχει διάθεση να το κάνει, τότε ο Θεός τον συγχωρεί, γιατί βλέπει τη διάθεσή του.

- Αν, Γέροντα, ζητήσουμε συγχώρεση και δεν μας συγχωρήσει;

- Τότε να κάνουμε προσευχή να μαλακώσει ο Θεός την καρδιά του. Υπάρχει όμως περίπτωση να μη βοηθάει ο Θεός να μαλακώσει η καρδιά του, γιατί, αν μας συγχωρήσει, μπορεί να ξαναπέσουμε στο ίδιο

σφάλμα.

- Γέροντα, όταν κανείς κάνει ένα σοβαρό σφάλμα, υπάρχει περίπτωση να μην μπορεί να το εξομολογηθεί αμέσως;

- Γιατί να το αφήσει; Για να ξινίσει; Όσο κρατάς ένα χαλασμένο πράγμα, τόσο χαλάει. Γιατί να αφήσει να περάσουν ένας-δύο μήνες για να πάει στον πνευματικό να το εξομολογηθεί; Να πάει το συντομότερο.

Αν έχει μια πληγή ανοιχτή, θα αφήσει να περάσει ένας μήνας, για να τη θεραπεύσει; Ούτε να περιμένει να πάει, όταν θα έχει πολύ χρόνο ο πνευματικός, για να έχει πιο πολλή άνεση. Αυτό το ένα σφάλμα, τακ-τακ να το λέει αμέσως και μετά, όταν ο πνευματικός θα έχει χρόνο, να πηγαίνει για πιο πολύ, για μια συζήτηση κ.λπ. Δεν χρειάζεται ώρα πολλή για να δώσω εικόνα του εαυτού μου.

Όταν η συνείδηση δουλεύει σωστά, δίνει ο άνθρωπος με δυο λόγια εικόνα της καταστάσεώς του. Όταν όμως υπάρχει μέσα του σύγχυση, μπορεί να λέει πολλά και να μη δίνει εικόνα. Να, βλέπω, μερικοί μου γράφουν ολόκληρα τετράδια, είκοσι-τριάντα σελίδες αναφοράς με μικρά γράμματα, και μερικές σελίδες υστερόγραφο... Όλα αυτά που γράφουν, μπορούσαν να τα βάλουν σε μια σελίδα.

Πηγές: hellas-orthodoxy.blogspot.gr- xristianos.gr